

Wychowanie do życia w rodzinie – klasy 5, 2 tematy, termin: 6 kwietnia.

Przeczytaj poniższy tekst, a następnie ustnie wykonaj ćwiczenia.

Notatki:

Szachy realne czy wirtualne?

Pada deszcz, jest zimno i naprawdę nie masz ochoty wychodzić z psem na spacer. Albo wprost przeciwnie – słońce tak grzeje, że za chwilę się rozpuścisz. Jak w takich warunkach grać w piłkę na boisku? Chyba że zielona murawa pojawi się na ekranie komputera lub smartfona...

Gry komputerowe to jeden z ulubionych sposobów spędzania wolnego czasu przez nastolatków. O takiej rozrywce naszym dziadkom nawet się nie śniło. Gry zręcznościowe, strategiczne, logiczne, przygodowe, fabularne, sportowe a nawet edukacyjne – od wyboru może zakręcić się w głowie. Na smartfony, komputery i konsole. Online lub offline. W dodatku dostęp do wielu z nich jest całkowicie darmowy. Dlaczego zatem wiele rodzinnych dyskusji i nieporozumień dotyczy właśnie gier?

Wasi rodzice doskonale zdają sobie sprawę z ich zalet. Wiedzą, że dzięki grom można ćwiczyć ortografię albo tabliczkę mnożenia. Rozumieją, że gry mogą być wstępem do poznawania dalekich krajów i kultur. Nie mają też wątpliwości, że rozwijają wyobraźnię, uczą przewidywania swoich ruchów, a nawet mogą zbliżać pokolenia (spróbujcie zaprosić do wspólnej gry waszych dziadków!). Jednak mimo tak wielu „plusów” rodzice woleliby, abyście gry w szachy czy warcaby uczyli się raczej na zajęciach pozalekcyjnych niż za pomocą internetowego samouczka. Dlaczego?

Zarówno szachy realne jak i wirtualne rozwijają umiejętność logicznego myślenia oraz uczą skupienia i cierpliwości. Jednak partia zagrana twarzą w twarz ma jeszcze więcej zalet: spędzamy czas z osobą, którą lubimy, a więc lepiej ją poznajemy. Nie zamykamy się sami we własnym pokoju, ale mamy szansę spotkać kogoś nowego. Nasze oczy i kręgosłup nie cierpią z powodu często niewłaściwej postawy, jaką przybieramy, siedząc przed komputerem. Poza tym na zajęcia dodatkowe trzeba dojechać, więc do partii szachów dostajemy gratis spacer na świeżym powietrzu.

Zapewne powiecie, że przecież czasy się zmieniają. To, że kiedyś dzieci i młodzież grały w klasy i w gumę, nie oznacza, że mamy rezygnować z najnowszych zdobyczy techniki. Oczywiście, ale nie warto grać w co popadnie, trzeba wybierać mądrze, świadomie, odpowiedzialnie. Często powodem krytyki gier komputerowych jest ich treść, czyli sceny przemocy, erotyczne lub wprowadzające w świat magii. Wasi rodzice mają prawo nie akceptować strzelanek lub gier ze scenami pornograficznymi. Warto wtedy porozmawiać i wspólnie wybrać rozrywkę, na którą wszyscy się zgodzą.

Gry komputerowe – za i przeciw

Na temat gier komputerowych napisano wiele artykułów. Jedne wypuklają zalety, w innych wymienione są minusy. A Ty co o nich sądzisz? Poniżej znajdziesz szereg opinii na temat gier komputerowych. Wpisz je w odpowiednie miejsca. Możesz także dodać własne spostrzeżenia.

Zalety gier komputerowych (+)

Wady gier komputerowych (-)

- tracimy poczucie czasu;
- działamy impulsywnie;
- wzmagają obojętność emocjonalną;
- rozwijają poczucie pewności siebie;
- dają smak władzy;
- kształtują wyobraźnię, np. architektoniczną;
- powodują drętwienie palców;
- dają biegłość w obsłudze komputera;
- powodują zmęczenie oczu;
- jest to dobry sprawdzian sprawności motorycznej;
- powodują zatarcie granicy między światem realnym a wirtualnym;
- osłabiają wolę;
- bywają przyczyną zapalenia ścięgien;
- mogą powodować bóle karku;
- dają relaks;
- wpływają niekorzystnie na pracę serca;
- wzmagają agresję;
- nierzadko w sposób niebezpieczny przenoszą reguły rządzące grami w świat realny

Uprzejmość i uczynność

Danke! 感謝です。
takk! Hvala ti!
Gracias!
Obrigado!
Grazie! Obrigado!
Thank you! Hvala!
Gracias! Dank u!
Dziękuję! Hvala!
Gracias!
Merci! ขอบคุณ!
takk! Спасибо! **Díky!**

szönjök!
Merci!
anks!
ขอบคุณ!
ękuję!
Gracias!
Teekürler!
σας ευχαριστώ!
Hvala ti!
Díky!
Aitah!
ك ل ارك ش
Hvala!
Gracie!
Thanks!
Gracias!
Dank u!
σας ευχαριστώ!
Gracias!
ك ل ارك ش
Hvala!
Merci!
takk!
Спасибо!
Díky!

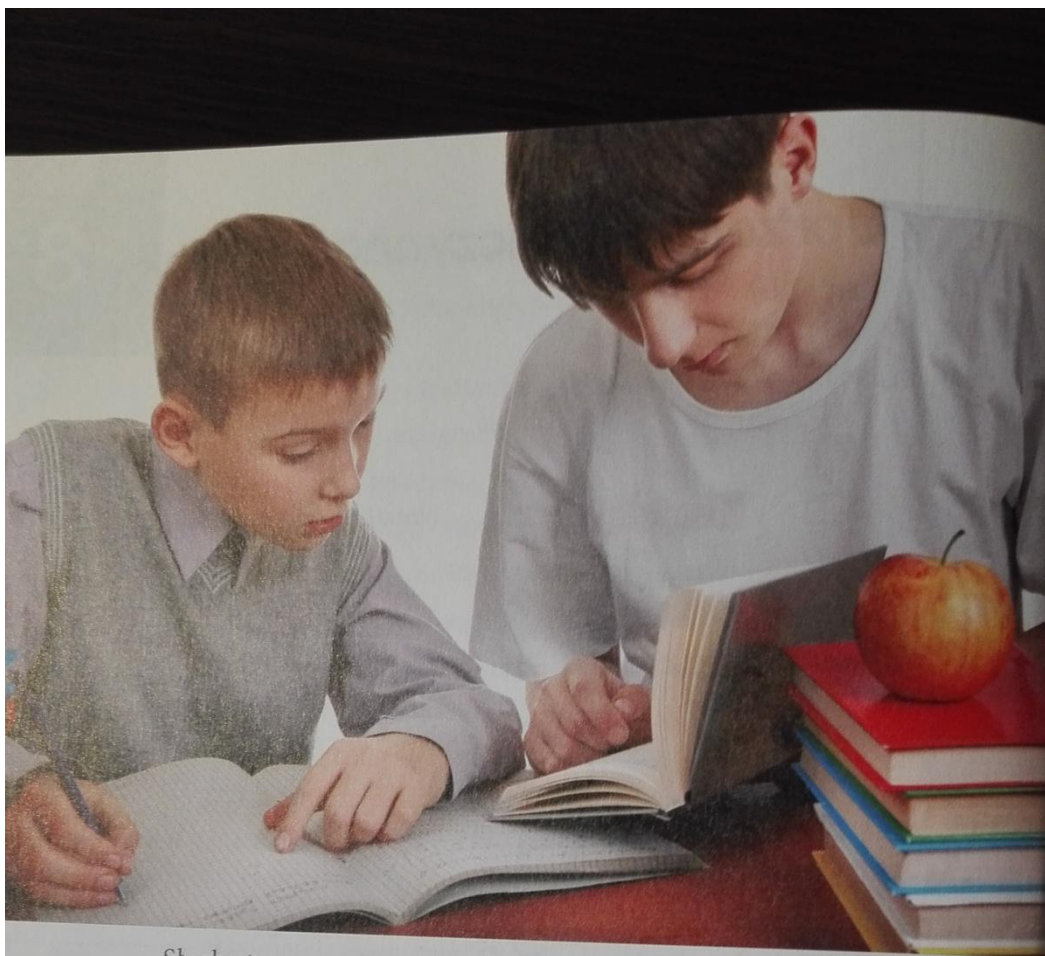
Notatki:

Proszę, dziękuję, przepraszam

Tak zwane magiczne słowa są jednymi z pierwszych, których uczą się małe dzieci. Najpierw rodzice wyjaśniają, a potem przedszkolaki same zauważają, że zgodniej żyje się wtedy, kiedy „proszę, dziękuję, przepraszam” łatwo przechodzą nam przez gardło. Te trzy słowa są podstawą do nauki kultury osobistej i uważności na drugą osobę. „Proszę, dziękuję i przepraszam” są jak dodawanie w matematyce. Jeśli nie nauczysz się dodawać, nie będziesz potrafił odejmować, mnożyć i dzielić. Jeśli nie nauczysz się prosić, dziękować i przepraszania, nie nauczysz się także bycia uczynnym i uprzejmym.

Używanie zwrotów grzecznościowych uczy uważności na drugą osobę. Co to oznacza w praktyce? Uważność to zwracanie uwagi na bliźniego, interesowanie się jego samopoczuciem i problemami. Osoba uważna stara się nie zranić drugiej osoby, ale chętnie pomaga.

Słucha tego, co ona mówi, nie przerywa jej i nie denerwuje się bez powodu. Bycie uważnym to trudna sztuka, której uczymy się przez całe życie.

Wróćmy do naszego porównania z matematyką: jeśli nie nauczysz się prosić, dziękować i przepraszać, nie nauczysz się także bycia uczynnym i uprzejmym. Uczynność i uprzejmość to bardzo szlachetne postawy. Być uczynnym oznacza „uczynić coś dla innych”, czyli być gotowym do bezinteresownej pomocy i cieszyć się z możliwości okazania komuś dobrego serca. Z kolei człowiek uprzejmy potrafi powiedzieć drugiej osobie dobre słowo. Jest grzeczny, towarzyski i traktuje innych przyjacielsko. Nie używa wulgaryzmów, nie obraża oraz nie obgaduje innych ludzi, czyli unika plotkowania. Osoby uczynne i uprzejme są zazwyczaj bardzo lubiane i nic dziwnego – te postawy są wstępem do koleżeństwa i przyjaźni.

Każdy z nas chce się otaczać osobami uprzejmymi i uczynnymi. Popatrzmy na to z drugiej strony – także osoby, które nas znają, pragną, byśmy byli dla nich uprzejmi i uczynni! Zanim więc zaczniemy narzekać na rodziców, rodzeństwo i znajomych, spróbujmy okazać im ciepłe uczucia. Spoglądanie na innych ludzi z życzliwością sprawia, że łatwiej ich polubić. Z wzajemnością!

1 Postawa życzliwości

Przeczytaj poniższą relację pt. „Winda” i odpowiedz na pytania.

Tego dnia bardzo spieszyłam się do domu. Udało mi się dobrze napisać test z angielskiego, do którego poprzedniego wieczoru uczyłam się z Pauliną. Dostałam czwórkę z plusem i chciałam jak najszybciej pochwalić się mamie. A poza tym byłam już bardzo głodna, a w domu pewnie czekał ciepły obiad. Wpadłam zziębnięta na klatkę schodową. Przy windzie stała jakaś pani, dźwigając duże pudło.

– Dzień dobry – powiedziałam.

– Dzień dobry – odpowiedziała nieznajoma.

Uśmiechnęłam się wesoło i powiedziałam, że chętnie jej pomogę z tym pudłem.

Pani również się uśmiechnęła, potem westchnęła i powiedziała:

– Wiesz, właśnie się wprowadzam. Będę mieszkać na piątym piętrze pod siedemnastką. Wynajęłam firmę, która zajmuje się przeprowadzkami, ale mam sporo rzeczy, które wolałam przewieźć sama.

– To pudło wygląda na dość ciężkie.

– Tak, faktycznie. Mam tu kilka przedmiotów z porcelany.

Kiedy przyjechała winda, otworzyłam drzwi i przytrzymałam, aby nowa sąsiadka mogła wsiąść. Dowiedziałam się, że ma na imię Monika i jest przewodnikiem wycieczek. Pojechałam piętro wyżej i pomogłam jej także przy wysiadaniu z windy. Później trzeba było jeszcze przytrzymać pudło, aby Monika mogła otworzyć drzwi.

– Mam nadzieję, że będzie się Pani tutaj dobrze mieszkało – powiedziałam na odchodne.

– Jestem o tym przekonana – odpowiedziała pani Monika. – Jestem bardzo wdzięczna za pomoc. Miłego dnia.

– Pani też – uśmiechnęłam się ciepło i zbiegłam piętro niżej do mieszkania.

1) Jak odnoszą się do siebie osoby, które przypadkowo znalazły się w windzie? _____

2) Jakie zachowania świadczą o postawie życzliwości? _____

3) Dlaczego chciałbyś/chciałabyś żyć w świecie, w którym ludzie odnoszą się do siebie z szacunkiem, życzliwie i uprzejmie? _____

4) Czy taki świat jest możliwy? Co trzeba zrobić, by taki był? _____